

עדכונים ומידע בידי זכויות יוצרים, קניין רוחני, תקשורת ומדיה

מוגש כשירות ללקוחותינו וידידנו

עברה עוד חצי שנה והגיע הזמן להגיש מהדורה נוספת של עדכונים. אנו מקווים שתמצאו בה עניין ומבקשים לאחל לכל לקוחותינו וחברינו חג פסח שמח!

© זכויות יוצרים: פלגיאט או לא מאחורי הקלעים של התיאטרון?

רון גואטה, מחזאי צעיר הגיש תביעה לפיצויים בסך מיליון שש מהמחזאי והבמאי הלל מיטלפונקט ותיאטרון בית לסין. גואטה טען שהמחזה 'מקסי ואני' של מיטלפונקט, שהופק ע"י תיאטרון בית לסין הועתק ממחזה מקורי שכתב בשם 'אדמונטון'. זאת, לאחר שהנתבעים נחשפו ליצירתו של גואטה בפסטיבל 'פותחים במה' לטיפוח מחזאות מקורית, שהפיק בית לסין ואשר בו שימש מיטלפונקט ראש חבר השופטים.

לטענת גואטה מיטלפונקט נטל מרכיבים רבים ומרכזיים של יצירתו, ביניהם: הרגע המחולל, מהלכי העלילה, המאורעות הדרמטיים, הקונפליקט המרכזי, הקונפליקטים בין הדמויות, דמות הגיבור, האנטגוניסט, ועוד עד ש"מקס ואני" הינו העתקה שיטתית, מקיפה ומתחכמת של 'אדמונטון'.

כמתואר בפסק הדין של השופטת ד"ר דפנה אבניאלי מבית המשפט המחוזי בתל-אביב, 'אדמונטון', הוא יצירה אישית בעלת סממנים ביוגרפיים, שמקורם בפרשיה אמיתית של תרמית נדל"ן גדולה, שהתובע העיד על עצמו כי הוא נמנה על קורבנותיה. המחזה עוסק בגיבור, ששוכנע להשקיע בנכס נדל"ן המצוי בקנדה, בבניין הקרוי "אדמונטון", לאחר שהובטחה לו תשואה נאה ונאמר לו כי הבניין נרכש בסך 3.2 מיליון דולר, על ידי חב' המפעילה עשרות פרויקטים גדולים. לאחר זמן, הגיבור מגלה כי נפל קורבן לתרמית: הבניין נרכש בסכום נמוך יותר, הבניין לא שופץ, התשואה המובטחת לא תשולם ולמעשה כל השקעתו ירדה לטמיון. ניר מגלה גם שחברו, אייל, לא ביצע את ההשקעה יחד איתו, כי התחרט ולא סיפר לו. ניר מחליט לכתוב מחזה (טכניקת מחזה בתוך מחזה) על תרמית הנדל"ן ומתחיל חזרות עליו. בת זוגו, יעל, מאשימה אותו בכך שהשתנה, והעיסוק ומעורבותו היתר שלו בעולם העסקי הרסו את הזוגיות והאינטימיות ביניהם. חברו הטוב, אייל, שבגד בו והביא בלא ידיעתו למפלתו, ממשיך הלאה בחייו ובעסקיו בשותפות עם יעל, זוגתו לשעבר של ניר. הנוכל בתרמית הנדל"ן, יוסי טובלי, שקיבל עותק מהמחזה מאמו של ניר, מנסה לעצור את העלאת המחזה, על ידי הבטחת קונה לחלקו של ניר, אך ניר מסרב להצעה. בסופו של דבר, הגיבור ניר סובל מהתמוטטות עצבים ומאושפז בבית חולים לחולי נפש.

המחזה 'מקסי ואני' עוסק אף הוא בתרמית נדל"ן, אך בעלת אופי שונה. גיבור המחזה אלכס כבן 30 (שהוא גם המספר של העלילה), נשכר לעבוד אצל טייקון נדל"ן ששמו מקסי, המעוניין להשתלט על שטח של חווה בשם חוות האלפקות בבעלות שוקה, הלום קרב שהוא חברו של אלכס, כדי להקים בתחומה תחנת כוח. אלכס אינו מדוע לכך שהוא אמור להיות הגורם המסייע בגיבוש תרמית הנדל"ן וכי לשם כך נשכר, בתאונת שווא, לעבוד אצל מקסי וזכה מידו להטבות כספיות ניכרות ולהיכרות אישית עם בתו, ליאה. שלוש שנים לאחר שאלכס מתחיל לעבוד בחב' של מקסי, הוא שוכנע על ידו לשכנע את שוקה, השקוע בחובות, למכור את החווה, כדי לאפשר לו לפתוח "דף חדש" בחייו. אלכס חשדן ביחס לכוונותיו של מקסי וחושד בכנותו, ואז מספר לו מקסי כי בכוונתו לעשות "מעשה טוב" ולעזור לשוקה, הנשוי לבתה של אישה בלגית, שבה מקסי היה מאוהב בעבר והיא נפטרה ממחלת הסרטן. אלכס נופל בפח, משכנע את שוקה למכור את החווה, ומבין באיחור כי איפשר לתרמית הנדל"ן להתבצע, ולמקסי להרוויח סכום כסף נאה על חשבון שוקה. אלכס עוזב את עבודתו אצל מקסי במפח נפש, אך סבתו משכנעת אותו לחזור לעבודתו, אולם כאשר הוא נפגש עם מקסי ומטיח בפניו דברים, מסרב מקסי להחזיר אותו לעבודה אצלו. אלכס פוגש את ליאה בלונדון, ולומד שמקסי שיקר לו לגבי ה"מעשה הטוב" כביכול וששוקה התאבד, אחרי שגילה כי מכר למקסי את החווה ברבע משווייה. בת זוגו של אלכס, איילה, הטוענת כי הוא מבלה את כל זמנו בעבודה, בוגדת בו עם במאי סרטים בשם אורסון. איילה, שהיא שחקנית, עומדת להשתתף בסרט שעלילתו עוסקת בתרמית נדל"ן, זהה לתרמית ששוקה נפל קורבן לה (סרט בתוך הצגה). העלילה בסרט נסמכת על תיאור התרמית שמסר אלכס לאיילה בתום לב. היא מנצלת את העובדה שהיא שחקנית ולה ידיד במאי סרטים ומשכנעת אותו לכתוב תסריט, כדי שתוכל לשחק בסרט. התסריט פוגע קודם כל בבעלה אלכס, שרצה להתקבל בחזרה לעבודתו הקודמת אצל מקסי ונדחה על ידו, ולמעשה הסרט אינו מופק כלל. במאי הסרטים אורסון מבקש להציג את הסרט, אך נבלם

מראשית התהליך, לאחר שגורם כלשהו (מקסי או מי מטעמו), מציע לו לנסוע לחו"ל ולעסוק בפרויקט אחר. אלכס סוחט ממקסי עוד אחוזים מתחנת הכוח לטובת אלמנתו של שוקה וחולם שאולי כל זה לא קרה.

בתביעה שעניינה פלגיאט, על התובע להוכיח כי הייתה לנתבע גישה ליצירתו וכי קיים דמיון מהותי בין היצירות שאינו ניתן להסבר מלבד העתקה. במקרה זה, חשיפתו של מיטלפונקט ליצירתו של התובע לא הייתה שנויה במחלוקת, שכן נכח בהקראה שלה במסגרת התחרות, אולם לא הוכח שהוא אכן קרא את המחזה. יתרה מזו, מיטלפונקט טען כי החל ליצור את יצירתו ב-2007, שלוש שנים לפני שנחשף ליצירה של גואטה. בית המשפט קבע, כי במצב כזה היה על גואטה להוכיח את קדימותה בזמן של יצירתו לעומת המחזה של מיטלפונקט וכי לא הצליח להרים נטל זה.

בית המשפט המשיך ודחה את טענת התובע כי קיים דמיון מהותי בין היצירות. בית המשפט קבע כי מרכיב תרמית הנדל"ן, שהוא הנושא הכללי בשני המחזות, אינו מוגן בהיותו תמה כללית. מרכיב הצגה בתוך הצגה (או סרט בתוך הצגה) אף הוא אינו מוגן. זהו מוטיב ידוע וקיים שנים רבות. התמה והמוטיב הם למעשה רעיונות בלתי מוגנים

בית המשפט המשיך וקבע כי העלילה בשני המחזות שונה מאוד וכי התובע נתפס לפרטי פרטים ולניתוח דקדקני של המחזות עד כי נוצרה תחושה כי "מרוב עצים לא רואים את היער", ונעלמה מעיניו התמונה בכללותה, שהיא תמונה של שני מחזות שונים.

אין חולק כי קיימים מרכיבים משותפים לשני המחזות, אולם אין די בכך, ויש לבחון אם הם מהווים "חלק מהותי" מהיצירה (או במקרה זה – אם הם יוצרים דמיון מהותי, ט.ג.). לדעת בית המשפט, למעט העובדה שתרמית הנדל"ן חולשת על העלילה בשני המחזות ובשניהם קיימת דמות נבל, רב השוני על הדמיון ביניהם. סגנונו של מיטלפונקט שונה, הדמויות שונות והדיאלוגים המכוננים שונים אף הם. גם אם נמצא דמיון במוטיבים מסוימים של שני המחזות, כגון: השילוב בין מרכיב תרמית הנדל"ן למרכיב היצירה הדרמטית אודותיה שהפקתה מסוכלת ע"י הנבל, עדיין קיימים ביניהם הבדלים ניכרים, המלמדים כי 'מקסי ואני' היא יצירה נפרדת, המשקפת מאמץ והשקעה מצדו של מיטלפונקט ואף כישרון דרמטי שונה.

תביעה זו ממחישה את הקושי הקיים בהוכחת טענת פלגיאט. לא די, בד"כ, בנקודות דמיון בודדות המפוזרות על פני היצירות, אלא אם מדובר בחלקים מהותיים בפני עצמם ולא. הדמיון הנדרש הוא בביטוי (ולא ברעיונות בלבד) בין היצירות בכללותן.

תא (מחוזי ת"א) 61624 גואטה נ' מיטלפונקט

© זכויות נגן את התקליט הזה שוב

ביום 28.3.2017 אושר בכנסת החוק להארכת תקופת זכות יוצרים בתקליטים ולהארכת תקופת זכויות המבצעים, (תיקוני חקיקה), התשע"ז-2017. להבדיל מזכויות יוצרים ביצירות, שקיימות למשך חיי היוצר ועוד 70 שנה לאחר מותו, זכויות היוצרים בתקליט וזכויות מבצעים קיימות לתקופה קצובה וקצרה יותר. בדומה להארכת תקופת ההגנה שחלה באירופה בשנים האחרונות, הוראות החוק מאריכות את תקופת ההגנה על תקליט ועל זכויות מבצעים מ-50 שנים ל-70 שנים. עם זאת, לעניין תקליט, הארכת תקופת ההגנה מחמישים שנים ("התקופה הראשונה") לתקופה הנוספת מותנית בכך שהוצאו, או הועמדו לרשות הציבור בתקופה הראשונה כמות מספקת של תקליטים כדי לספק את דרישת הציבור. תנאי זה הינו תנאי מתמשך, כך שאם במשך שנה כלשהי בתקופת ההגנה הנוספת לא הוציא המפיק כמות מספקת של עותקים של התקליט ולא העמידם לרשות הציבור, תפקע הזכות. בעידן שבו ניתן לספק את דרישת הציבור ע"י העלאת עותק ל- iTunes, או לחנויות מקוונות אחרות, קל מאוד לעמוד בתנאי זה. שאלה אחרת היא, אם לא היה צריך לשלל את התנאי, כאשר ממילא רוב הציבור עובר לצריכת מוסיקה באמצעות שירותי סטרימינג, ולא ברור מה תהיה משמעות העתידי של המונח "עותק". לעניין תקליט שהבעלות בזכויות המבצעים הועברה למפיק התקליט, הרי שאם פקעה זכותו של המפיק בתקליט בתום 50 שנים בגלל אי-עמידה בתנאי לעיל, רשאי מבצע הביצוע לשעתק את אותו הביצוע, למכור אותו, וכן להשאיל, להשכיר, להפיץ ולייבא אותו. עם זאת, אין בכך כדי לפגוע בזכויות מצבעים ובזכויות יוצרים ביצירות המבוצעות. בנוסף, הוראות החוק קובעות שבמהלך תקופת ההגנה הנוספת (בין 50-70 שנים), זכאי המבצע, שהבעלות בזכותו הועברה אל מפיק התקליט, לתשלום ראוי נוסף מאת המפיק בעד השימוש בזכויות המבצעים. הוראות החוק יחולו על כל תקליט שעדיין מוגן במועד קבלתו. הם לא יחולו על תקליטים שכבר היו לנחלת הכלל קודם לקבלתו. משמעות הדבר שתקליטים שהופקו עד לתום 1966 נותרים בנחלת הכלל. תקליטים שהופקו מ-1967 ואילך מוגנים עתה עד לתום 70 שנה מיום הפקתם. אם כן, ב-19 השנים הקרובות לא יפקעו זכויות יוצרים בתקליטים כלשהם, כל עוד שזמינים עותקים מהם. כך, למשל, התקליט Rubber Soul של הביטלס, שיצא ב-1965 והיה כבר לנחלת הכלל בישראל, יישאר נחלת הכלל. Sgt. Pepper, שיצא ב-1967 יהיה מוגן עד 2037 (היצירות המוסיקליות בשירים ב- Rubber Soul יהיו עדיין מוגנות כמובן לעוד המון שנים, אשר לביצועים – הם אינם מוגנים בישראל, אבל על זה נצטרך לכתוב בפעם אחרת).

© זכויות יוצרים ומדגמים: האם זה יצירה, עיצוב או שניהם?

שאלת קיום זכויות יוצרים באמנות שימושית העסיקה רבות את בתי המשפט. במוצרים רבים משתלבים, בצד האלמנטים הפונקציונליים, גם אלמנטים אמנותיים. בתי המשפט נדרשו להכריע בהזדמנויות שונות אם אלמנטים אמנותיים כאלה הצדיקו קיום זכות יוצרים במוצר שהוא פונקציונלי בעיקרו.

חוק זכות יוצרים מכיר באופן מפורש באמנות שימושית במסגרת ההגדרה של המונח "יצירה אמנותית". בית המשפט העליון קבע כי יצירה כזו תהיה מוגנת אם מעצב המוצר השימושי שקל לא רק שיקולים פונקציונליים אלא גם שיקולים אמנותיים בעת העיצוב. במקרה זה תינתן הגנה רק לאלמנטים של הצורה שהינם פרי אותם שיקולים ורק אם אין בהגנה זו כדי לצמצם באופן מהותי את אפשרויות העיצוב של מוצרים עתידיים. עם זאת, לקביעה זו השלכות מעשיות מעטות, שכן סעיף 7 לחוק קובע כי לא תהיה זכות יוצרים במדגם, דהיינו בעיצוב של מוצר שימושי שמוצר באופן תעשייתי ובכך מונע למעשה הגנת זכות יוצרים ממרבית האמנות השימושית. הגנת המדגם אפקטיבית, אולם חייה קצרים. כיום מדובר ב- 15 שנים לכל היותר, אולם חוק העיצובים החדש שנדון בימים אלה בכנסת יוסיף 10 שנים נוספות לתקופה המרבית ואף יעניק הגנה מוגבלת יותר לעיצוב לא רשום. בכל מקרה, מדובר בתקופה קצרה לעומת תקופת ההגנה של זכות יוצרים שהיא חיי היוצר ועוד 70 שנה לאחר מותו. לאור הכלל לעיל, ביגוד אינו זוכה לרוב לזכות יוצרים (חריגים לכך הם פריטי ביגוד ייחודיים, כגון שמלות כלה או שמלות ערב מיוחדות, שמויצרים בפחות מ- 50 עותקים).

ארה"ב מאפשרת הגנה מקבילה בדיני זכויות יוצרים ובדיני המדגמים (המכונים שם "עיצובים"), אולם הגנת זכות יוצרים צריכה לעבור משוכה גבוהה, שכן ההגנה מוענקת רק לאלמנטים האמנותיים שניתנים לזיהוי ולהפרדה פיזית או רעיונית מהרכיבים השימושיים. באחרונה עלתה שם שאלה אם העיצוב הדו-ממדי של ההדפס, או הציור על פריט ביגוד יכול להיות מוגן בזכות יוצרים כיצירה למרות שגזרת פריט הביגוד לעולם אינה מוגנת. מבקשת ההגנה היא חברה שמעצבת ומייצרת ביגוד של מעודדות (cheerleaders) במשחקי ספורט. ואלה העיצובים שלה שעמדו לדיון:

דעת הרוב בבית המשפט העליון של ארה"ב קבעה כי הגנת העיצוב הדו-ממדי תלויה בשניים: (א) יכולתו של אדם לדמיין את

העיצוב
בנפרד
מהמוצר; (ב) אם
במצב ההפרדה
הרעיונית הזו,
העיצוב ראוי לעמוד
בפני עצמו כיצירה
אמנותית חזותית
(מבחן זה נכון גם
לעיצובים תלת-
ממדיים, כאשר
במקרה זה עליהם

להיות מסוגלים לעמוד לבדם כיצירת פיסול). בבואו ליישם כלל זה במקרה הספציפי, קבע בית המשפט כי העיצובים לעיל, המורכבים מקווים, שברונים וצבעים בלבד, אכן יכולים להתקיים בדמיונו (ואף במציאות) כיצירות אמנותיות (מה שלא היה אפשרי, לו הבגדים היו בעלי גוון אחיד). על כן, הם מוגנים בזכויות יוצרים וחברה שיצרה ביגוד זהה הפרה את זכויותיה של התובעת. השופט גינסברג, שהצטרפה לדעת הרוב סברה כי העניין פשוט הרבה יותר. לדעתה העיצוב הדו-ממדי ממילא קיים ברגע שהוא מצויר על נייר (או במחשב, ט.ג.) ובאותו רגע הוא מוגן כיצירה אמנותית. העובדה שלאחר מכן הוא מיושם בפועל על פריט ביגוד אינו מפחית מההגנה.

אם נחזור למצב המשפטי אצלנו, הרי מצד אחד העיצובים נועדו לשמש, ואף משמשים לייצור תעשייתי על גבי פריטי הביגוד ופריטים אלה לכשעצמם הינם מדגמים על-פי החוק. מצד שני, העיצובים יכולים בהחלט להתקיים כיצירות אמנותיות ברגע שהם נוצרים ושימושם אינו בהכרח מוגבל לפריטי ביגוד. הם יכולים להופיע, עם או בלי שינויים זעירים, על מוצרים שונים וגם בדפוס. לא אחת, ציור או איור קיים, אבסטרקטי או ריאליסטי, פשוט או מורכב, שאינו מעוצב כחלק מקווי הפריט, מודפס על פריט ביגוד או פריט אחר. אין ספק, שעד שהציור או האיור מיושם על פריט הביגוד או האחר הוא בגדר יצירה אמנותית וכי הוא אינו מאבד את הגנתו כשהוא מיושם על הפריט. האם ראוי שציור או איור אחר בעל אותה "רמת אמנותיות" לא יזכה להגנת זכות יוצרים רק משום שנועד מלכתחילה לשימוש על הפריט? והרי לפי דיני המדגמים, העתקת אותו ציור או איור על גבי מוצר בעל עיצוב אחר מבחינות אחרות, כגון צורתו הכללית, לא תהווה לרוב העתקה של המדגם. להערכתנו, שלילת הגנת זכות יוצרים מהציור או האיור אינה מתחייבת מהכלל השולל הגנת זכות יוצרים ממדגם. הציור או האיור הוא בעל קיום עצמאי ולכן ראוי להגנת זכות יוצרים

לדעתנו. אם נבטל באיורים לעיל את גזרת הבגד ונשאיר רק את הקווים, הצבעים והשברונים נראה כי יש להם קיום עצמאי, לא פחות מאיורים רבים אחרים. ייתכן זו דעת מיעוט, אבל בכל מקרה - חומר למחשבה.

Star Athletica L.L.C. v. Varsity Brands, Inc. US Supreme Court, 22.3.17

© זכויות יוצרים ודיני פרסומות: של מי הפרזנטורית הזאת?

משרד הפרסום זרמון DDB הגיש תביעה נגד משרד הפרסום אדלר חומסקי & ורשבסקי, שמקורה בקמפיין פרסומי לחברת ההלבשה "דלתא" בהובלת הפרזנטורית נינט טייב. זרמון יזמה את הקמפיין שנועד לחדש את תדמיתה בציבור, אולם בטרם יצא אל הפועל, החליפה דלתא את משרד הפרסום שלה ואדלר חומסקי נכנסה לנעליה. לטענת התובעת, הקמפיין נגזל ממנה על ידי הנתבעות, תוך הפרת זכות יוצרים באסטרטגיה הקריאטיבית של קמפיין הפרסום אשר כוללת את בחירתה של נינט טייב כפרזנטורית, יצירת שמות מותגים חדשים ושימוש במדיות עדכניות בקמפיין שהגתה בעצמה.

בית המשפט המחוזי בתל-אביב (השופט ד"ר דפנה אבניאלי) קבע כי תוצריו של משרד הפרסום זרמון כפי שהוצגו לדלתא, טרם קרמו עור וגידים לכדי קמפיין פרסומי ולכדי יצירה (או יצירות, ט.ג.) מוגנת. בשלב שבו פסקה ההתקשרות בין הצדדים, הקמפיין היה עדיין בצורתו הגולמית ביותר והסתכם בהפניות לקמפיינים וקליפים של משרדי פרסום שונים בחו"ל שהיוו לכל היותר סקיצות ראשוניות ואסופה של רעיונות אפשריים לאסטרטגיות פרסומיות. פעולות אלו מהוות חלק מ"תהליך" יצירתו של קמפיין ואינן בגדר תוצר סופי ומגובש שיענה להגדרת יצירה מוגנת. מכאן קבע בית המשפט כי משאין הגנת זכויות יוצרים חלה על רעיון או תהליך, הרי שאין הגנה על הקמפיין הפרסומי "שהיווה" לכל היותר אסופה של רעיונות ראשוניים וכיוונים שונים של אסטרטגיות פרסומיות, אשר הועלו על הפרק אך לא הובילו ליצירת קמפיין פרסומי מגובש למיתוגה מחדש של דלתא".

בית המשפט המשיך וקבע כי בחירתו של פרזנטור לקמפיין פרסומי, ראוייה אף היא לתואר "רעיון" בלבד ואינה עולה כדי יצירה המוגנת בזכות יוצרים. יתרה מזו, גיוס ידוען לקמפיין פרסומי שמטרתו מיתוג מחדש של חברה אינו "רעיון פורץ דרך" אלא דרכם האופיינית של מסעות פרסום בארץ ובעולם. בית המשפט השווה את השימוש בידוען כפרזנטור לשימוש בסצנה שגורה, שאף היא אינה מוגנת. על כן, בחירתה של נינט כפרזנטורית של דלתא, ייחודית ובעלת משמעות ככל שתהיה, ובלא תלות בכמות המאמצים שהושקעה לגייסה, אינה מוגנת בזכות יוצרים.

בית המשפט עוד קבע כי שמות המותגים, שנהגו ע"י שרמון הולכים יד ביד עם המוצרים עצמם. ככל שקמה למשרד זרמון עילת תביעה בעניין זה, היא מכוונת כנגד דלתא ולא כנגד אדלר חומסקי, כמי שפרסם את מוצריה של דלתא בהסתמך על שמות המותגים המזוהים עמה. לא רק שדלתא לא הייתה צד לתביעה, אף לא הוכח כי משרד זרמון הגביל את זכות השימוש של דלתא בשמות המותגים.

אף על-פי שהתביעות בעילת הפרת זכויות יוצרים נדחו, לבסוף, קיבל בית המשפט את התביעה בעניין גיוס נינט כפרזנטורית. זאת, בעילת עשיית העושר ולא במשפט, בהסתמך על "הלכת א.ש.י.ר", שבה פתח בית המשפט העליון פתח לקבלת סעד בגין פגיעה ב"מעין קניין רוחני" בעילה זו, אף שדיני הקניין הרוחני עצמם אינם מסייעים לתובע. בית המשפט קבע כי גיוס נינט הינו פרי מחשבתו של משרד זרמון. הבחירה התבררה כמוצלחת וגיוסה כפרזנטורית השתלבה בקונספט של מיתוג דלתא מחדש ובכך הקל על מלאכתם של אדלר חומסקי בהשגת המטרה של הצגת דלתא כחברה צעירה ומתחדשת. הצדק ושיקולי ההגינות מחייבים מתן תגמול כספי לזרמון, על גיוסה של נינט והצבתה כפרזנטורית של דלתא, גם אם רעיון זה אינו מצמיח לו זכויות יוצרים. בית המשפט ציווה על אדלר חומסקי לתת דין וחשבון לזרמון על רווחיה מהקמפיין ומשם תיגזר סכום ההתעשרות שלו זכאית זרמון.

ספק אם "קמפיין פרסומי" בתור שכזה, מגובש ככל שיהיה, להבדיל מהביטויים השונים של הקמפיין, כגון סרט פרסומי, צילום, כרזה, או טקסט, הינו בגדר יצירה מוגנת, אולם ההכרעה בשאלה זו תמתין להזדמנות אחרת. עוד נציין שהשימוש בדיני עשיית עושר כדי להעניק הגנה בתחום דיני זכויות יוצרים (לא כל שכן לליהוק פרזנטורית) הינו נדיר ושנוי במחלוקת. לכן מדובר בפסיקה תקדימית למדי.

תא (ת"א) 48664-11-12 זרמון DDB בע"מ נ' אדלר חומסקי ו-ורשבסקי

חדשות המשרד: עו"ד שירה קרמר הצטרפה למשרד. עו"ד טוני גרינמן שוב דורג בין עורכי הדין המובילים בתחום הקניין הרוחני בישראל ע"י המדריך הבינלאומי Chambers & Partners. **קרדיטים:** ג'ון אקלק סייע לטוני גרינמן בחיבור המאמרים. צילומים: Shutterstock, Mammot Vision (stage), Studio Concept (advertising), Natalia Deriabina (record)